

DETEKTIVNÍ THRILLER

Mike Omer

V MYSLI VRAHA

Jestli ho chceš chytit,
musíš přemýšlet jako on

COSMOPOLIS

Mike Omer

V myslí vraha

Z anglického originálu *A Killer's Mind* vydaného nakladatelstvím Thomas & Mercer v roce 2018 přeložil Milan Lžička.

Sazba Vojtěch Kočí

Obálka Jiří Troskov

Odpovědná redaktorka Marie Hajdová

Vydala GRADA Publishing, a.s., pod značkou COSMOPOLIS

U Průhonu 22, Praha 7, jako svou 7357. publikaci.

První vydání, Praha 2019, 344 stran

Vytiskl CPI Moravia Books s.r.o..

Text copyright © 2018 by Michael Omer

All rights reserved.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2019

Translation © Milan Lžička, 2019

Vydáno na základě licenční dohody s Amazon Publishing, www.apub.com, ve spolupráci s Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

This edition is made possible under a licence arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

ISBN 978-80-271-1155-8 (epub)

ISBN 978-80-271-1154-1 (pdf)

ISBN 978-80-271-2069-7 (print)

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele.

*Věnováno Lioře za pochopení, že sérioví vrazi představují
plnohodnotné téma debat i na dovolené k výročí naší svatby.*

1. KAPITOLA

Chicago, Illinois, neděle 10. července 2016

Když začal do směsi přilívat formaldehyd, prostoupil místnost ostrý pach. Zprvu ho nesnášel. Postupem času ho ale docenil, jelikož pochopil, co představuje: věčnost. Balzamovací roztok bránil věcem v rozkladu. Heslo „Dokud nás smrt nerozdělí“ mu připadalo přinejlepším málo ambiciózní. Pravá láska by měla přetrvat déle.

Tentokrát se solí nešetřil jako posledně a doufal v lepší výsledky. Najít rovnováhu bylo ošidné; poučil se z vlastních chyb. Balzamovací tekutina slibovala věčnost, ovšem solný roztok zajišťoval pružnost.

A kvalitní vztah musí být pružný.

Za zamčenými dveřmi se ozval skřípot. Ty zvuky – nepravidelné vrzání a škrábání smíšené s dívčíným dýchavičným sténáním – mu lezly na nervy. Už se zase snažila rozvázat. Neustále sebou mlela, neustále se mu snažila utéct – zprvu se chovaly všechny stejně. Ale to se změní, o to se už postará. Ty neustálé pohyby, tlumené prosby i chraplavé výkřiky brzo pominou.

Bude klidná a tichá jako pěna. A pak se společně naučí jeden druhého milovat.

Vtom ho ze soustředění vytrhla nenadálá rána. Naštvaně odložil sůl a šel k zavřeným dveřím. Odemkl je a otevřel. Tmavou místnost za nimi zalilo světlo.

Ležela na podlaze a svíjela se. Překotila dřevěnou židli na bok a ta se rozbila. Nějak se jí povedlo uvolnit si nohy, a tak se teď na holých zádech sunula po zemi a snažila se... co? Utéct? Utéct se nedalo. Její nahé tělo se kroutilo tak, že mu to bylo až nepříjemné. Spolu s tím, jak tlumeně hekala, totiž působila spíš zvířecky než lidsky. To musí přestat.

Vešel dovnitř, popadl ji za ruku a navzdory křiku ji postavil na nohy. Začala sebou házet a zmítat.

„Nech toho,“ poručil jí zostra.

Neposlechla ho. Skoro už ji praštil, místo toho se ale radši několikrát zhluboka nadechl a povolil zařátou pěst. Modřina by na mrtvole jen tak nevybledla a on ji chtěl mít co možná nejneporušenější.

V ideálním případě by tenhle okamžik ještě rád odložil. S tou minulou holkou si těsně před transformací dopřál romantickou večeři při svíčkách. Bylo to hezké.

Ale ne nezbytné.

Mohl ji tady v pokoji nechat, jenže to by si mohla ublížit, podrápat si dokonale mléčnou pleť, a o to rozhodně nestál.

Místo toho ji strčil do dílny a posadil ji na svou židli. Kroutila se a levou nohou ho koplá do holeně. Byla bosá, takže to ani nebolelo, ale našťvalo ho to. Popadl ze stolu skalpel a přitiskl jí ostrou čepel na levé ňadro těsně pod bradavku.

„Jestli sebou nepřestaneš mlít, tak říznu,“ ucedil chladným hlasem.

Okamžitě přestala vzdorovat, celá rozechvělá strachy. Její submisivnost ho vzrušovala jako sladká součást přede hry, úplně se mu rozbušilo srdce. Cítil, jak se zamilovává.

Zlehka ze stolu sebral smyčku, kterou si tam předem nachystal. Struktura šňůry se mu zamlouvala. Dřív používal obyčejný bavlněný provaz, nelíbilo se mu ovšem, jakou zanechává rýhu. Tření dokonalou pleť zhyzdilo. Tentokrát měl připravené syntetické víceúčelové lano. Mělo hladký, příjemný povrch. Říkal si, že by se jí na dotek mohlo zamlouvat.

Nasadil jí oprátku na krk. Když ucítila, jak jí hladoučká šňůra stahuje hrdlo, začala sebou znova zmítat. Na tohle už ovšem bylo pozdě.

Smyčku tvořil obyčejný klouzavý uzel s jednou drobnou změnou. Vložil totiž do něj tenkou železnou tyčku. A teď uzel utáhl tak, aby jí oprátka těsně sevřela krk – tak těsně, aby neprokluzovala. Chtěl pouze jednu rýhu, ne víc. Pak uchopil kovovou tyčku a začal s ní otáčet po směru hodinových ručiček. Jedno otočení, dvě, tři – smyčka ji čím dál víc dusila. Holka sebou házela stále divočeji a jednou nohou kopla do stolu tak prudce, že jí určitě zůstane modřina. Poslední otočení... víc nebylo třeba.

S tím, jak její vzdor polevoval, v duchu přemýšlel, jakou rýhu asi oprátka zanechá. Zprvu si přál, aby nezůstala žádná. Teď ji ale vnímal jako svůj první dárek, nádherný náhrdelník značící jejich pouto. Normální lidé nosívají prstýnek na ruce. Není divu, že je rozvodovost tak vysoká.

Když se přestala svíjet, celý se třásl vzrušením. Vážně by na ní měl co nejdřív začít dělat. Čím rychleji jí vpraví balzamovací směs do těla, tím bude čerstvější.

Přemohla ho ovšem touha.

Řekl si, že si nejdřív může trochu užít.

2. KAPITOLA

Dale City, Virginie, čtvrtek 14. července 2016

Zoe Bentleyová se ve tmě napřímila a s výkřikem zadrhnutým v krku sevřela v prstech příkrývku. Lehce se třásla po celém těle a v prsou jí divoce tlouklo srdce. Jakmile si uvědomila, že je ve svém pokoji, znatelně se jí ulevilo.

Jen další ošklivý sen. Když šla spát, tušila, že se pravděpodobně dostaví. Noční můry se totiž vždycky vrátily, pokud v poště našla jednu z hnědých obálek.

Štvalo ji, že je tak snadno manipulovatelná, tak slabá.

Z nočního stolku si vzala telefon a podívala se, kolik je hodin. Před ostrou září displeje musela až přimhouřit oči, viděla mžitky. Čtyři dvacet jedna. *Krucinál.* Místo šance si ještě chvilku pospat už bylo skoro načase začít nový den. Tušila, že dnešek bude takzvaně sedmikávový. Se svými obvyklými pěti rozhodně nevystačí.

Vstala a vysoukala se zpod deky. Během noci se jí povedlo omotat si ji několikrát kolem pasu. Rozsvítila a přimhouřila víčka. Oknem se zadívala na budovu naproti, dosud zahalenou noční tmou. Všude bylo zhasnuto. V ulici byla jedna z prvních, kdo se probudil – o takový primát ovšem nestála. Pohlédla na zvalenou postel, šaty na podlaze, knihy rozházené po nočním stolku. Měla chaos v nitru i kolem sebe.

Zoe, otevři dveře. Nemůžeš tam zůstat navždycky, Zoe. A pak ten chichot, smích chlapa stravovaného chťičem.

Celá se otřásla a zavrtěla hlavou. Je jí třiatřicet, krucinál. Už není žádné dítě. Kdy jí vzpomínky konečně dají pokoj?

Nejspíš nikdy. Minulost dokáže zapustit hluboké kořeny. Zrovna ona by to mohla vědět. Kolika z jejích pacientů způsobila minulost trvalé jizvy a zcela je změnila?

Doploužila se do koupelny a na podlahu za sebe odhodila noční košili i kalhotky. Voda ze sprchy jí pročistila hlavu, pomohla jí zbavit se posledních stop rozespalosti. Lahvička šamponu byla prázdná. Naplnila ji vodou, aby z ní vypláchla ještě poslední zbytečky, ale bezvýsledně. Stejný trik totiž zkusila už včera – a taky před třemi dny. Pokud chce šampon, bude si ho muset jít koupit. Ještě chvíli si nechala laskat pokožku proudem vody. Osvěžená pak ze sprchy vyšla a pomyslela si: *Připsat šampon do nákupního seznamu. Připsat šampon do nákupního seznamu.* Prohrabala se oblečením na podlaze, nenašla ale nic, co by si na sebe chtěla vzít. Otevřela tedy skříň, vytáhla modrou košili a černé kalhoty a oblékla se. *Připsat šampon do nákupního seznamu.* Netrpělivě si rozčesávala kaštanové vlasy, dokud se nezbavila nejzacuchanějších propletenců. *Připsat šampon do nákupního seznamu.*

Pak zamířila do kuchyně a rozsvítila. Pohled jí okamžitě padl na krále kuchyně: kávovar. Šla k němu a uchopila dózu s kolumbijskou mletou kávou, která stála vedle něj. Od debaklu v létě roku 2011 jí kafe nikdy nedošlo. Vložila do přístroje dva filtry, aby bylo silnější. Potřebovala agresivní kofeinové nakopnutí, aby po ránu začala fungovat. Nasypala na filtry kopeček kávy a pak ještě trochu přidala. Nakonec do horní části nalila vodu, tlačítkem stroj spustila a vychutnávala si nádherný pohled na to, jak káva kape do konvičky.

Zatímco čekala, než se životadárny nápoj připraví, dokráčela k nákupnímu seznamu na dveřích ledničky a zadívala se na něj. Chtěla na něj něco připsat. Nakonec ho rozšířila o *toaleták*. Byla to sázka na jistotu; záchodový papír jí věčně docházel. Vrátila se k přístroji a nalila si kávu do oblíbeného, i když otlučeného bílého hrnku – řádky nepoužívaných šálků

na policiče si ani nevšimla. Vyřadila je z užívání, protože byly buďto moc malé, nebo zase moc velké, případně měly tlustý okraj či se nepohodlně držely. Síň hanby kávových hrníčků.

Srkala kafe a současně vdechovala jeho vůni. Stála vedle přístroje, upíjela a vychutnávala si, jak se jí nápoj rozlévá tělem, dokud nebyl hrnek prázdný.

První. Zbývá šest.

Na dřevěném kuchyňském stole ležela hnědá obálka, z níž vykukoval šedý proužek látky. Pohodila ji tam včera večer, jako by se snažila sama sobě dokázat, že s ní nemá problém, že už pro ni tahle věc nic neznamená.

V šeru brzkého rána jí teď takové počínání připadalo jako naprostá hloupost. Vzala obálku do ruky a zamířila do své domácí kanceláře, kde měla psací stůl. Sebrala odvalu a otevřela jeho nejspodnější zásuvku, tu, kterou nechávala skoro pořád zavřenou.

Uvnitř ležel štůsek podobných obálek. Přihodila nejnovější exemplář na hromádku, zmáčkla ji a prudce šuplík přibouchla. Bylo jí líp. O něco lehčím krokem se vrátila do kuchyně.

Když tíživost noční můry pominula, uvědomila si, že má hlad jako vlk. V tomhle mělo brzké probuzení výhodu: měla spoustu času udělat si snídani. Rozklepla do pánve dvě vejíčka, nechala je smažit a do toustovače vložila plátek chleba. Napadlo ji, že si na talíři zaslouží i kopeček smetanového sýru. S úsměvem vyklopila vejíčka z pánve a opatrně je položila na talíř. Oba žloutky zůstaly neporušené. Triumf Zoe Bentleyové. Krajíček toustu rozkrojila na dva trojúhelníčky, pak si jeden opatrně namočila do kulatého žluťoučkého žloutku a zakousla se do něj.

Lahoda. Jak může obyčejné vejíčko chutnat tak skvěle? K dokonalosti téhle snídani chyběl už jenom hrnek kafe. Nalila si tedy další.

Druhé.

Znova se podívala na telefon. Půl šesté. Na to, aby se vydala do práce, bylo pořád ještě brzo. Ovšem pomyšlení, že by zůstala v tomhle ztichlém bytě s obálkou číhající v šupleti, nebylo ani trochu příjemné.

Jestli mi nezbyde než ty dveře vyrazit, budeš toho litovat, Zoe.

K čertu s tím. Může se aspoň věnovat papírování. Ředitelka Mancusová bude mít radost.

Sešla do přízemí a vklouzla za volant svého třešňového Fordu Fiesta. Nastartovala, pustila si desku *Red* od Taylor Swift a přeskočila na písničku „All Too Well“. Když nevelkou kabinu vozu zaplnil zpěvaččin hlas a kytara, Zoe cítila, jak se jí zklidňují pocuchané nervy. Mohla se spolehnout, že jí Taylor vždycky zlepši náladu.

Ulice Dale City víceméně zely prázdnotou. Nebe bylo dosud temné, jen tmavomodrý tón dával tušit, že se blíží východ slunce. V tichu, které se jí zamlouvalo, se Zoe rozjela po Dale Boulevardu. Možná by měla začít vstávat ve čtyři ráno každý den. Celý svět měla pouze pro sebe. Pokud tedy nepočítala pitomého řidiče nákladáku, který jí udělal myšku, až musela přibrzdit. Taylořina písnička se tak smísila s přívalem nadávek, které ze sebe Zoe chrlila, i s divokým troubením klaksonu. Šofér rychle zmizel.

Když najela na mezinárodní silnici I-95 a zamířila k jihu, spustila Taylor skladbu „22“. Zoe šlápla na plyn a užívala si rychlou jízdu. Zesílila zvuk, propěvovala si a zlehka hlavou pokyvovala do veselého rytmu písně. Život byl přece jenom docela fajn. Rozhodla se, že jakmile dorazí do práce, udělá si třetí kávu. S téměř třemi šálky by měla vystačit do oběda. Sjela na Fuller Road a vydala se do Quantica, kam ukazovaly i značky podél silnice.

Zaparkovala na téměř prázdném parkovišti, okolo stálo jen několik málo aut. Krátký zbytek cesty došla po svých, u vchodu ukázala průkaz, vyběhla dvoje schody a už byla ve své kanceláři. Ticho, které v celém patře panovalo, ji mírně zneklidňovalo. Útvar analýzy chování při FBI nebyl zrovna místem, kde by i uprostřed dne panoval výraznější ruch, většinou ale slyšela, jak se na chodbě baví agenti nebo jak kolem jejích dveří občas projdou chvatné kroky. Dnes byl až na hukot klimatizace všude klid. Posadila se před svůj počítač a mentálně se připravovala na každotýdenní hlášení, které bude Mancusová bezpochyby vyžadovat, jakmile dorazí. Zoe měla za úkol podávat každé pondělí hlášení, v němž shrnovala svou práci za uplynulý týden. Většinou ho předkládala až následující pátek, a tak jí mezitím Mancusová vždy stihla pohrozit, že ji pošle zpátky do Bostonu. Dneska to ale bude jiné. Výjimečně bude mít hlášení nachystané už ve čtvrtek, jen s třídním zpožděním, čímž se téhle byrokratické noční můry zase na týden zbaví. Zoe se usmála a začala ťukat do klávesnice.

Probudilo ji zazvonění telefonu na stole. Zmateně se zadívala na monitor, kde zůstala osiřelá slůvka *Týdenní hlášení za 4.–8. červenec 2016* bez jakéhokoli dalšího textu. Zřejmě usnula, když se snažila vymyslet, jak začít. Vpravo dole v liště na monitoru svítil čas 9:12. Předsevzetí pustit se do práce časně zrána vzalo hodně rychle zsvé. Zvedla sluchátko a zakroutila hlavou ze strany na stranu, aby rozehnala bolest krku. „ÚACH, tady Bentleyová.“

„Zoe,“ ozval se hlas Mancusové. „Dobré ráno. Můžete se u mě stavit? Ráda bych, abyste se na něco podívala.“

„Jistě. Už letím.“

Kancelář šéfky oddělení se nacházela na stejné chodbě o čtvery dveře dál. Na bronzovém štítku na dveřích stálo **ŘEDITELKA ÚTVARU CHRISTINE MANCUSOVÁ**. Zoe zaklepala a Mancusová ji okamžitě vyzvala, ať vstoupí.

Zoe se uvelebila na židli pro hosty naproti stolu. Mancusová seděla na opačné straně s židlí otočenou bokem. Zahloubaně pozorovala akvárium stojící u zadní stěny. Pyšnila se působivým zevnějškem, měla hladkou snědou pleť, na které téměř nebyly znát roky, a stažené černé vlasy, tu a tam protkané stříbrošedými pramínky. Tvář měla natočenou do strany a znamínko krásy poblíž jejich rtů ukazovalo přímo na Zoe.

Zoe se zadívala na předmět šéfciny fascinace. Vnitřek akvária se často měnil podle jejích vrtochů. Momentálně připomínal hustý les, shluky vodních rostlin zbarvovaly vodu do zelena a tyrkysova. Sem a tam líně plavala hejna žlutých, oranžových a fialových rybiček.

„Není snad s těmi rybkami něco v pořádku?“ zeptala se Zoe.

„Belinda je dneska trudomyslná,“ zamumlala Mancusová. „Zřejmě ji naštvalo, že Timothy plave s Rebeccou a Jasmínou.“

„No... možná si prostě Timothy jenom potřeboval trochu orazit,“ nadhodila Zoe.

„Timothy je sketa.“

„No jo... chtěla jste se mnou mluvit?“

Mancusová se i s židlí otočila a pohlédla na Zoe. „Znáte analytika Lionela Goodwina?“

„To je ten, co si neustále stěžuje, že mu ostatní kradou jídlo.“

+

„Podílí se na iniciativě k vyřešení dálničních sériových vražd.“

Zoe chvíli trvalo, než si vybavila, co to je. Za posledních deset let došlo k celé sérii znepokojivých nálezů ženských těl, pohozených u mezinárodních silnic. Analytici FBI zjistili, že vraždy vykazují řadu společných znaků. Oběťmi byly hlavně prostitutky nebo narkomanky; podezřelí se rekrutovali zejména z řad řidičů dálkových kamionů. Ve snaze spojit podezřelé s konkrétními skutky spustila FBI iniciativu k vyřešení dálničních sériových vražd. Agenti hledali podobné zločiny v databázi ViCAP, kam FBI zanáší násilnou trestnou činnost, a pak se je snažili přiřadit k trasám a harmonogramům podezřelých.

„Aha,“ pokývala Zoe hlavou.

„Myslí si, že našel určité schéma, a spojil ho se skupinou možných podezřelých.“

„To je skvělé,“ řekla Zoe. „A co bych měla –“

„Tu skupinu tvoří dvě stě sedmnáct kamionáků.“

„Uf.“

Mancusová otevřela šuple, vytáhla tlustý pořadač a mrskla ho na stůl.

„To jsou ti podezřelí?“ zeptala se Zoe.

„Ale kdepak,“ odvětila Mancusová. „Tohle jsou jenom spisy z nejrůznějších policejních oddělení, která se na případu podílejí.“ Vyndala další dva šanony a položila je na první. „Tohle jsou podezřelí.“

„Takže mám zúžit jejich okruh?“ vyzvídala Zoe.

„Přesně tak,“ usmála se Mancusová. „Kdybyste mi do konce příštího týdne mohla předložit seznam deseti podezřelých, bylo by to skvělé.“

Zoe pokývala a cítila, jak v ní sílí vzrušení. Šlo o první profilování v reálném čase, které dostala za úkol od chvíle, co v útvaru analýzy chování začala pracovat. Zúžit skupinu 217 podezřelých na 10 by bylo náročné i za měsíc. Dá se to zvládnout za týden?

Dá. Tohle uměla ze všeho nejlíp.

„Jo, a týdenní hlášení... už ho máte hotové?“ zeptala se Mancusová přísnějším hlasem. „Měla jste ho odevzdat –“

„Už ho skoro mám,“ odpověděla Zoe. „Chybí jen pár posledních poznámek.“

„Pošlete mi ho do oběda.“

Zoe přikývla a vstala. Vzala si všechny tři šanony a odešla z šéfcíny pracovny. Už cestou do své kanceláře nakoukla do vrchní složky. První stránku tvořilo hlášení o zločinu, popisující nález těla devatenáctileté dívky v příkopu u silnice I-70 v Missouri. Byla nahá, měla mnohočetné zhmožděny a na krku kousance. Zoe chtěla otočit na další list, když vtom do někoho vrazila. Šanon se jí zaryl do břicha a muž jen překvapeně hekl.

Byl vysoký, pyšnil se širokými rameny a hřívou uhlově černých vlasů. Měl hluboké hnědé oči, skryté pod hustým tmavým obočím. Připomínal starší verzi samolibého vysokoškoláka s fotbalovým stipendiem. S úsměškem ve tváři si položil dlaň na břicho. Zoe se na něj okamžitě naštvála, jako by za to mohl on, že do něj vrazila.

„Pardon,“ omluvila se a sehnula se pro složky, které upustila na zem.

„To nic,“ řekl a dřepł si, aby jí pomohl.

Sebrala z podlahy poslední šanon dřív, než ho stačil uchopit. „Zvládnú to sama – díky.“

„To vidím,“ odušil a s širokým úsměvem se napřímil. „Myslím, že se ještě neznáme. Jsem Tatum Gray.“

„Fajn,“ pronesla Zoe roztržitě a snažila se srovnat si spisy v rukou.

„Máte nějaké jméno, anebo potřebuju prověrku na vyšší stupeň, pokud ho chci znát?“ zeptal se Tatum.

„Jsem Zoe,“ řekla. „Zoe Bentleyová.“

3. KAPITOLA

Tatum si Zoe zběžně prohlédl. Zprvu si na ní všiml jenom hranatého nosu a toho, jak jej podrážděně nakrčila, když se jí zeptal na jméno. Když pak ale zvedla obličej a zpřímala se na něj podívala, skoro o krok ustoupil. Oči měla světle zelené a pronikavé. Měl pocit, že mu snad dokáže nahlédnout do mozku a přebírat se v jeho myšlenkách, jako když si člověk prohlíží regály v knihovně. Kvůli tomu nosu a očím působila skoro dojmem dravého ptáka, celkový efekt ovšem zjemňovala sladká, hezky vykrojená ústa. Vlasy jí sahaly těsně nad ramena a pár pramenů jí v důsledku srážky spadalo do tváře. Pak ležérně pohodila hlavou, což mu přišlo naprosto okouzující, odhrnula si z očí neposlušné lokny a odměřeně se na něj usmála.

„Ráda jsem vás poznala, Tatume,“ řekla a už chtěla odejít.

„Počkejte,“ zastavil ji. „Mohla byste mi říct, kde má kancelář ředitelka...“ chvíli mu trvalo, než si vybavil jméno, „Mancusová?“

Podívala se chodbou. „O troje dveře dál,“ odpověděla.

„A vy pracujete v ÚACH?“ vyzvídala.

„Jsem konzultantka,“ řekla a on v jejím hlase zaslechl až obranný tón. Přimhouřila oči, jako by čekala uštěpačnou poznámku.

„Aha, jasně.“ Vybavil si, že mu o ní někdo vykládal. „Vy jste ta psycholožka z Bostonu.“

„To jsem já,“ přitakala. „A vy jste ten agent z L. A.“

„Jo,“ odvětil překvapeně. „Jak o mně víte?“